

har tidligere her i Tinget skarpt fordømt dette Forlig. Jeg skal ikke i Dag opholde Tinget med at gentage, hvad jeg den Gang sagde. Det er stadig min Overbevisning, at dette Forlig med Rette af den sjællandske Befolkning blev modtaget med Harm.

Den ærede Justitsminister i den radikale Regering gav i Henhold til de før nævnte Opfordringer Løfte om at indlede Undersøgelse mod Privatbanken. En saadan Undersøgelse blev sat i Gang, og jeg erindrer, at den daværende Justitsminister sagde, at det, der for ham var Hovedsagen, var at faa slaet fast, at ingen her i dette Land indtog et saa højt Stade, at Lovens Arm ikke kunde naa ham. Det var altsaa ud fra de Synspunkter, at den daværende Justitsminister handlede. Nu kender jeg ikke de Aktstykker, der have været forelagte den nuværende Justitsminister, da han nylig traf sin Beslutning om, at der ikke skulde rettes Tiltale mod den nuværende Privatbankdirektør Heide og den forhenværende Privatbankdirektør Larsen. Men det er i hvert Fald dette Tings Medlemmer, som have læst de her i Tinget omdelte Forhør, og ligeledes ogsaa den nuværende højtærede Justitsminister bekendt, at der var kommet tilstrækkeligt frem med Hensyn til Privatbankens Forhold til den tidligere Justitsminister til, at man skulde mene, at dette kunde danne Grundlag for en kriminel Tiltale. Privatbankens Ledelse maatte — derom kan der ikke være nogen som helst Tvivl —, længe før Alberti meldte sig, have Indtryk af, at det var galt fat med Alberti.

Jeg skal minde om Brevet fra September 1907, det berøgtede Rykkerbrev. Efter at Banken i dette har udtalt sin Forbavselse over, at Alberti ikke har indfriet sine Veksler, bevilger man ham en ny Frist og siger saa: „Skulde dette ikke ske“ — altsaa at han opfylder sine Forpligtelser — „maa Banken selvfølgelig bestrægte sig løst fra ethvert som helst Tilsagn og forbeholde sig sin fulde Ret til i enhver Henseende at foretage de Skridt, som den maatte finde nødvendige for at værne sine Interesser“. Det er i 1907, man sender dette Rykkerbrev til den daværende Justitsminister. Jeg siger: allerede af dette Brev og af, hvad vi i øvrigt erfare gennem Forhørene, ser man, at Privatbanken paa dette Tidspunkt maatte være klar over, at der var noget i Vejen med Albertis Forhold. Men senere hen erfarer man ogsaa gennem Forhørene, at Privatbanken ligefrem fik at vide allerede inden selv Anmeldelsen, at

Alberti havde aflagt falsk Regnskab; ja, der er mange Omstændigheder, som maatte have givet Privatbankens Ledelse Grund til at anstille Betragtninger over Albertis hele Forhold. Jeg minder om Sparekassens Generalforsamling i Roskilde, hvor Sagfører Borre fra Nykøbing retter det Spørgsmaal til Revisorerne, om de ere sikre paa, at Obligationerne nu ogsaa ligge frie og ubehæftede i Privatbanken. Saa svarer Revisionen: Ja, det ere de sikre paa, ja, de have set et Bevis for, at disse Obligationer ligge frie og ubehæftede i Banken; et saadant Bevis har Privatbanken udstedt. Bladenes Referater af Forhandlingerne paa Generalforsamlingen og de faldne Udtalelser ere Privatbankens Ledere bekendte; det drøftes, og af Forhørene fremgaar det ogsaa, at Privatbankens Ledelse er klar over, at Regnskabet er falsk. Privatbankens Ledelse spurgte jo sin juridiske Konsulent, om man havde Pligt til at anmelde Sparekassens Formand, men vedkommende juridiske Raadgiver sagde: Nej, nogen juridisk Pligt havde man ikke. Og nogen moralsk Pligt synes de Herrer i Privatbanken ikke at have følt i denne Sag. Der er saadanne Ting som den meget omtalte Saldopostering paa de 3 Mill. Kr., Bankdirektør Larsens Henvendelse i Bankens Ekspedition. Han sender et Bud ned og anmoder om at faa oplyst, hvorvidt det er rigtigt, at der til Laanet paa de 3 Mill. Kr. i Nationalbanken svarer et Tilgodehavende paa 3 Mill. Kr. i Privatbanken. Det forekommer mig, at man ikke behøver at have megen Bankforstand for at kunne indse, at allerede her er der noget galt. Man laaner jo dog ikke Penge til en høj Rente af Nationalbanken for at sætte dem ind i Privatbanken til en lav Rente.

Og det fortjener yderligere her at fremhæves, at Privatbanken vidste noget, som ikke var kendt af andre Mænd, der have været krævede til Ansvar i denne Sag, nemlig at de 3 Millioner, som Alberti angav at have til gode hos Privatbanken, vare Penge, for hvilke Banken havde faaet Veksler, der skulde indkasseres hos det engelske Firma Willer & Riley. Hvis en saadan Transaktion som den paa disse 3 Mill. Kr. fortsattes gennem et helt Aar med et tilsvarende Beløb, vilde der blive paaført Sparekassen et Rentetab paa 50,000 Kr. eller ca. 1,000 Kr. om Ugen. Alt dette kendte Privatbankens Direktion. Ja, jeg kunde ogsaa nævne, at da det her i Rigsdagen blev sagt offentligt af forhen-